

„Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van... az bennem marad, én meg benne.” Fordítva is megfogalmazta Jézus: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek.” Jézusnak a kafarnaumi zsinagógában elmondott komoly beszéde miatt méltatlankodtak és botránkoztak meg tanítványai. Az utolsó vacsorán Jézus apostolaira bízta magát az Oltáriszentségben, hogy megosszák a benne hívőkkel.

Gondom, hogy miért nem áldoznak az emberek? Második házasság miatt, vagy más felekezetbe tartoznak? Ha bűnük van, gyónják meg, ha nincs, áldozzanak. Az első keresztyéneknél mindenki áldozott. Ha valaki komoly bűnt követett el, egy időre volt eltiltva, míg bűnbánatot tartott.

Katona voltam. Fél évig nem engedtek ki. Éreztem, hogy valami nagyon hiányzik. Aztán Karácsony előtt kaptam kimenőt, meggyóntam, megkönnyebbültem, aztán áldozáskor döbbsentem rá, hogy ez hiányzott nekem: Jézus az Oltáriszentségben.

Thomas Mertonnak komoly hitkértelyei voltak. Több lelki ember segítségét kérte. Végül egy trappista kolostorban nézte a barátokat, hogyan mennek áldozni, és hogyan térnek vissza. Látta, hogy megváltoztak. Köztük maradt.

Ökumenikus munkatársképzőn egyórás Szentségimádás volt. Csend, személyes ima, ének váltogatta egymást. Megváltozott a képző légköre. Jézust érzékeltük. Attól kezdve lelkigyakorlat lett. Egyik református testvér mondta: Hiszem, hogy Jézus ott van az Oltáriszentségben.

Legfrissebb élményem. A karácsonyi misén a templom elején volt egy család két gyermekükkel. A kisebbik fiú alig egyéves, többször felmászott a szentélybe, a tabernákulum előtt felállt és mosolygott. Miért ment pont oda? Mit érezhetett meg?

Butsy Lajos plébános, Levél